

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.Č., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 01. 2016, č. j. DSH/1053/16,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále je „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 14. 10. 2015, č.j. MMP/250753/15, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) za porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 4.000,-Kč, kdy za účelem její úhrady došlo k započtení kauce vybrané od žalobce ve výši 5.000,-Kč, přičemž zbylá část kauce ve výši 1.000,-Kč měla být žalobci vrácena. Dále byla na základě prvoinstančního rozhodnutí žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané žalobě žalobce předně namítal neuvedení bodového postihu jako sankce. Uvedl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí, jehož výrok nesplňuje náležitosti uložené ustanovením § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih (srov. příloha zák. č. 361/2000 Sb.). To je dle názoru žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce*“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. V této souvislosti žalobce poukazyval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69: „*Pro rozhodnutí věci byla klíčovou odpověď na otázku, zda je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení na tuto otázku odpověděl kladně a jeho právním názorem je vázán v dalším řízení i šestý senát Nejvyššího správního soudu. Pro podrobné odůvodnění tohoto závěru postačí odkázat na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu.*“ Jelikož je tedy trestem i bodový postih, měl být i tento uveden ve výroku rozhodnutí, jakož to obligatorní náležitost rozhodnutí. Z důvodu, že ani žalovaný tuto vadu výroku nezhodil, je i jeho rozhodnutí nezákonné.

Dále žalobce namítal neprojednání podezření z přestupku ve společném řízení. V této souvislosti konstatoval, že dne 7. 7. 2015 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Dle tohoto oznámení se měl žalobce dopustit celkem tří přestupků. Překročení maximální povolené rychlosti (přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona), nepředložení zelené karty (přestupek dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla) a porušení zákazu řízení v případě, kdy je schopnost řidiče řídit snížena v důsledku jeho zdravotního stavu (přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona v důsledku porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. c) silničního zákona). Správní řízení o přestupku bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 20. 7. 2015, přičemž bylo zahájeno jen pro přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. Ze spisu je zřejmé, že přestupek spočívající v nepředložení zelené karty byl postoupen místně příslušnému správnímu orgánu dne 20. 7. 2015. Přestupek spočívající v řízení vozidla za snížené zdravotní způsobilosti však nebyl ani postoupen jinému orgánu (k tomu ani nebyl důvod, když věcně i místně příslušným k jeho projednání byl Magistrát města Plzně), ani projednán ve společném řízení, ani nebyl odložen ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 přestupkového zákona. Správnímu orgánu bylo policií oznámeno podezření ze spáchání přestupku, a proto měl správní orgán zahájit řízení i o tomto přestupku. Žalobce byl však přesvědčen o tom, že měl právo na to, aby byl i druhý oznámený přestupek projednán během předmětného správního řízení, ve společném řízení s přestupkem, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným. Správní orgán je vázán zásadou procesní ekonomie, tudíž měl řízení vést i o druhém přestupku, neboť mu tento byl taktéž policií oznámen. Jelikož jej však ignoroval, je žalobce v nejistotě, že proti němu bude zahájeno další přestupkové řízení a že

bude muset platit další náklady řízení. Tím, že nebyl předmětný přestupek projednán ve společném řízení, byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť mu nemohl být uložen úhrnný trest a nyní mu hrozí, že bude zahájeno druhé správní řízení, ve kterém bude nucen uhradit podruhé správní poplatek a nebude benefitovat z nižší celkové sankce v důsledku úhrnného trestu. Žalovanému muselo být z podkladů ve spisu při přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, že zde bylo zanedbáno řešení jednoho z přestupků, avšak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, aniž by se tímto nedostatkem zabýval. Z toho důvodu považoval žalobce rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Žalobce zastával názor, že tato skutečnost odůvodňuje zrušení rozhodnutí, kdy ke shodnému závěru v obdobné věci – tj. pro nevedení společného řízení (byť za jiných okolností) dospěl též zdejší soud v rozsudku č. j. 17 A 11/2014-51.

Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých úvah vyhodnotil podklady obsažené ke spisu, přičemž se nezabýval rozpory ve spisovém materiálu a neodstranil nedostatky, jež představují důvodnou pochybnost o skutkovém stavu věci. Aby mohl být žalobce uznán vinným z toho, že překročil maximální povolenou rychlost stanovenou přenosnou dopravní značkou, bylo nutné prokázat, že se na předmětném úseku značka fakticky nacházela, že žalobce tuto značku měl upozorovat a že byl změřen na úseku, kde byla rychlost omezena. Ani jedna z těchto podstatných okolností však zjištěna nebyla. Žalovaný potvrdil názor správního orgánu prvního stupně, že z přiložené fotodokumentace a svědeckých výpovědí je zřejmé, že byla na měřeném úseku snížena maximální povolená rychlost. Přiložená fotodokumentace však neprokazuje, že byla značka omezující rychlost na předmětném úseku v den měření, resp. v okamžiku, kdy úsekem projížděl žalobce, ani že žalobce jel tímto úsekem. Na fotografiích není zaznamenán ani čas ani datum jejich pořízení a nenachází se na nich ani vozidlo žalobce. Fotografie tedy mohly být pořízeny prakticky kdykoliv a posléze zařazeny do policejního spisu. Nadto byly výpovědi ohledně času pořízení fotografií ve vzájemném rozporu. Zatímco svědek T. vypověděl, že byla fotodokumentace pořízena po změření vozidla žalobce, svědkyně R. ve své výpovědi sdělila, že pořídila fotodokumentaci dopravního značení před zahájením silniční kontroly. Je tedy otázkou, kdy byla ve skutečnosti fotodokumentace pořízena. Z fotodokumentace ani z výpovědí svědků však nelze nad rozumnou pochybnost vyvodit závěr, že se dopravní značky nacházely na úseku, na kterém měl jet žalobce v době, kdy úsekem projížděl. Závěr tvrzený svědky není věrohodným důkazem, neboť svědecké výpovědi poskytují rozdílné informace o čase pořízení fotodokumentace. Žalobce na základě informací obsažených ve spise vytvořil mapku, kde zaznačil rozmístění značek (na základě fotografií obsažených ve spise), bagru či obdobného zařízení, jež na silnici provádělo stavební práce. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že svědci dále uvedli, že jim nic nebránilo ve výhledu na měřené vozidlo. Toto tvrzení však nemůže být pravdivé. Z fotografií obsažených ve spisovém materiálu, je zřejmé, že byly značky umístěny v úrovni začátku zastávky MHD. Nic však neprokazuje, že byly umístěny i v úseku u výjezdu z parkoviště u obchodního domu (napravo za zastávkou), odkud vyjížděl žalobce. Dále žalobci nebylo zřejmé, jak mohli mít policisté výhled z místa, odkud mělo být měřeno, na vozidlo žalobce, když dle fotografií na silnici stál bagr, který by ve výhledu překážel. Z fotografie je totiž zřejmé, že byly jízdní pruhy z důvodu stavebních úprav vedeny do protisměru, a to pár metrů před stojícím bagrem. Vozidla tedy nepokračovala rovně směrem k hlídce, ale zahýbala doleva do protisměru, kde jim byly vyhrazeny dva náhradní pruhy. Tento rozpor mezi fotografiemi a výpověďmi svědků

však správní orgány naprosto opomenuly vyjasnit. Žalobci tedy není zřejmé, kde měl být změřen, neboť na základě jemu dostupných údajů ze spisu by bylo provedené takového měření nereálné. Tvrděním policistů, že jim nic nebránilo ve výhledu, navíc považuje za účelové, neboť jim zákonitě musel ve výhledu bránit právě bagr, který stavební práce prováděl a křoví, které odděluje souběžný jízdní pruh (na kterém stála hlídka) s protějším jízdním pruhem, do kterého byl sveden změnou značení žalobce. S ohledem na shora uvedené tedy žalobce namítal, že bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebylo zjištěno, kde mělo být vozidlo změřeno a nebyly odstraněny rozpory mezi fotodokumentací a svědeckými výpověďmi. Navíc v řízení nebylo prokázáno, že byl žalobce změřen na úseku, kde platila snížená rychlost, neboť ze spisu není zřejmé, kde toto omezení končilo. Nikde ve spise není ani podloženo tvrzení policistů, že byla rychlost omezena v den údajného spáchání přestupku žalobcem z důvodu silničních prací. Je však na straně správního orgánu prokázat, že obviněný porušil svým jednáním předpisy, takže bylo nutno postavit na jisto, v jakém období a na jakém úseku byla rychlost omezena. Z fotografie z měření pak není zřejmé, které vozidlo bylo měřeno, neboť na fotografii není zobrazen zaměřovací kříž. Tato skutečnost by sama nemusela zakládat pochybnost ohledně správnosti měření, pokud by však na fotografii nebylo zachyceno i jiné vozidlo. Z fotografie je však zřejmé, že před vozidlem žalobce jel autobus. Výpovědi policistů tedy nebyly pravdivé, neboť tito uvedli, že před vozidlem žalobce žádné jiné vozidlo, jež by mohlo ovlivnit měření, nejelo a že bylo zachyceno celé vozidlo žalobce, ovšem ani jedno tvrzení není pravdivé, neboť je z fotografie patrné, že vozidlo žalobce není na fotografii zachyceno celé a že je na fotografii zachycen taktéž autobus. Ačkoliv svědci ve svých výpovědích popřeli, že by mohlo být změřeno jiné vozidlo, neboť se na fotografii jiné nenachází, ale z fotografie z měření je zřejmé i jiné vozidlo, zakládá tento rozpor důvodnou pochybnost ohledně pravdivosti svědeckých výpovědí. Správní orgány tedy bez dalšího svědecké výpovědi vyhodnotily jako věrohodné a opřely o ně svá rozhodnutí. Žalobce však namítá, že spis obsahuje výše uvedené rozpory mezi svědeckými výpověďmi a ostatními podklady, které správní orgány nijak nevyvrátily a neodůvodnily, proč se přiklonily k svědeckým výpovědím. Jejich rozhodnutí je z toho důvodu nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádné přezkoumatelné volní úvahy, na základě kterých správní orgány dospěly k vině žalobce.

Dále žalobce namítal, že svědci byli zaujatí, a proto vypovídali tak, aby byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, a to především z důvodů, aby obhájili průběh silniční kontroly, kdy žalobce podezřívali ze spáchání tří přestupků, zakázali mu další jízdu s vozidlem a vymohli po něm zaplacení kauce, ačkoli vozidlo nebylo žalobce a na místo se dostavila i jeho majitelka, která s blokací vozidla nesouhlasila. Je také podezřelé, že svědci vypovídali ohledně silniční kontroly pouze o překročení rychlosti a o tom, že žalobce nepodepsal oznámení o přestupku, přičemž ani jeden z nich neuvedl, že mu vedle neoprávněnému uložení kauce také zakázali pokračovat v jízdě kvůli jeho zdravotnímu stavu (bolavému palci u pravé ruky). Jelikož silniční kontrola trvala minimálně 2, 5 hodiny, je zřejmé, že neprobíhala standardním způsobem. I tato skutečnost představuje indicii pro to, že byli svědci zaujatí. K tomuto žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2013, č. j. 17 A 17/2012 – 64: „*Pokud ohledně tvrzení žalobce, že by svědci měli nějaký zájem na jeho odsouzení, neexistují žádné konkrétní indicie, jedná se pouze o spekulace, jimiž se nelze zabývat (§ 3 a § 52 správního řádu z roku 2004).*“. V projednávaném případě se však nejedná o spekulace, neboť žalobce poukázal na rozpory mezi

výpověďmi svědků a podklady ve spise, i že je zřejmý neobvyklý průběh silniční kontroly. Ze spisu je dále zřejmé, že na prvním z ústních jednání, na kterém byl přítomen zástupce žalobce, byl proveden výslech dvou ze tří svědků, přičemž byl zástupce žalobce zpraven o tom, že je nařízeno další jednání ve věci, na kterém bude proveden výslech třetího svědka, policisty O. jenž obsluhoval měřicí zařízení. Toto jednání bylo nařízeno z důvodu, že se svědek O. nedostavil na první jednání ve věci, ačkoli byl řádně předvolán. Omluva svědka O. z prvního jednání je obsažena ve spise. Dle žalobce je však tato omluva nedostatečná, neboť obsahuje pouhé tvrzení, že „z rodinných důvodů budu mimo ČR“, aniž by bylo toto tvrzení jakkoli podloženo. Rodinné povinnosti však nejsou důležitým důvodem pro omluvu z ústního jednání. I přesto správní orgán tuto omluvu akceptoval, což je dle názoru žalobce proti ustálené judikatuře, která specifikuje náležitosti omluvy z ústního jednání. V důsledku této judikatury by však bylo možno hledět na tuto omluvu jako na neučiněnou. Správní orgán prvního stupně tuto omluvu bez dalšího akceptoval, což pro žalobce znamenalo předvolání k dalšímu ústnímu jednání. Žalobci se druhého ústního jednání nezúčastnil. Tentokrát se však svědek dostavil a byla provedena jeho svědecká výpověď. Správní orgán však nedal žalobci možnost, aby se k této výpovědi vyjádřil, čímž bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný sice může namítat, že byl žalobce poučen, že bude mít možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí po jednání, avšak z tohoto poučení nebylo zřejmé, po jakém jednání by k tomu mělo nastat, ani kdy budou podklady pro rozhodnutí kompletně shromážděny. V souvislosti s tím, že se svědek z prvního jednání omluvil a správní orgán jeho omluvu přijal, ač byla nedostatečná, a nařídil další ústní jednání, nemohl žalobce legitimně očekávat, že bude mít možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí právě po tomto jednání. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, 15 Ca 258/2008-55, [2664/2012 Sb. NSS]: „*Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.*“ Žalobce zastával názor, že poučení ve smyslu citovaného rozsudku mu nebylo dáno. Žalobce měl za to, že jestliže správní orgán prvního stupně nařídil druhé ústní jednání kvůli svědkovi, jehož nedostatečnou omluvu bez dalšího přijal, a žalobce na tomto jednání nebyl přítomen, měl v rámci zachování rovnosti stran (byť policista není v českém právním řádu stranou sporu, ale svědkem) žalobce předvolat k novému ústnímu jednání, neboť se jednání nezúčastnil (stejně tak jako třetí svědek v případě prvního jednání); alternativně aby se seznámil s novými podklady a vyjádřil se k nim před vydáním rozhodnutí. Toto však správní orgán prvního stupně neučinil, čímž fakticky zkrátil žalobce na jeho právech, když mu nedal možnost vyjádřit se k novému podkladu.

Co se týče samotného měření, žalobce je přesvědčen o tom, že měření rychlosti nebylo provedeno správně, neboť během jízdy používá tempomat, jenž má zabudován ve vozidle. Je tedy nepravděpodobné, že by vozidlo řídil a překročil maximální povolenou rychlost. Navíc i skutečnost, že bylo stanoviště hlídky zvoleno dle návodu k obsluze nevhodně (str. 47 Manuálu uživatele verze 4.1 cz: „*Nastavení s kamerou mířící přímo do slunce se*

nedoporučuje.“), neboť bylo měřeno proti slunci (což je zřejmé i z fotografie, která je přeexponovaná), vede žalobce k názoru, že obsluha rychloměru nepostupovala v souladu s návodem k obsluze a provedla měření vadně. Jinak by totiž byla fotografie zaostřená a kvalitní. Dle názoru žalobce neexistuje žádný relevantní důvod k tomu, aby správní orgán dovozoval, že bylo měřeno vozidlo, které je na snímku vyobrazeno z větší části. Takový závěr je pouhým dohadem správního orgánu, který nemá oporu v provedených důkazech, dle kterých by takto měl rychloměr fungovat. V řízení nebylo prokázáno, že rychloměr měří rychlost vozidla, které se na snímku nachází z větší části. Zejména pak v nyní projednávaném měření jsou na snímku dvě vozidla, přičemž obě jsou viditelná jen z části. Vozidlo žalobce je viditelné z větší části, než vozidlo jedoucí před ním (autobus). Z této skutečnosti však nelze usuzovat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Nelze přitom opomíjet, že použitý typ rychloměru pořizuje fotografii s časovým odstupem po změření. Je-li tedy na fotografii vidět pouze část autobusu, při měření byla vidět jeho větší část. Vzhledem k tomu, že jako stanovené měřidlo bylo použito měřící zařízení využívající laserovou technologii, konkrétně Microdigicam, poukazoval žalobce na skutečnost, že přesnost těchto zařízení je v zahraničí zpochybňována, přičemž například ve Velké Británii, USA a Austrálii jsou výstupy z těchto zařízení častým předmětem soudního přezkumu a soudy opakovaně vyslovily svoje pochybnosti o použitelnosti výstupu z lidarů jako důkazu před soudem. Například v rozsudku druhého nejvyššího soudu v Ohio Stát vs. Miko z 28. května 2008 došel soud k závěru, že přesnost lidarových zařízení nebyla dosud prokázána: <http://www.thenewspaper.com/rlc/docs/2008/oh-miko.pdf> Přesnost lidarových zařízení byla opakovaně předmětem zkoumání také v britských médiích a o problému vznikl například dokument televizní stanice BBC, který je volně dostupný na internetu. V dokumentu je například provedeno měření rychlosti stacionárního vozidla, přičemž zařízení mu zaznamená „rychlost“ šesti mil za hodinu, viz <https://youtu.be/N25ybu2y2aA?t=83>. Takový výsledek měření je přitom možný díky tzv. slip effectu, který nastane, pokud se se zařízením v kritickém momentu měření pohne. Toto je obzvlášť pravděpodobné v případě, že když je zařízení umístěno na trojnožce na trávníku v bezprostřední blízkosti silnice, na které probíhají stavební práce, při kterých jsou využívány těžké stroje. Zařízení totiž funguje na principu opakovaném vysílání světelných paprsků na cíl a měření doby za jakou se po odrazu vrátí zpět. V případě slip effectu se pak jeden ze světelných paprsků odrazí zpravidla od jiného místa na tomtéž automobilu, nicméně odraz od vozovky, jiného automobilu nebo dopravního značení také není výjimečným. Je zřejmé, že pokud k takovému odrazu dojde, změní se trasa, kterou musí paprsek světla urazit a tím dojde k ovlivnění změřené rychlosti. Rozdíl mezi zaměřením kapoty vozidla a předním sklem je přitom více než 8 mil za hodinu tedy 13 km/hod. Vzhledem k tomu, že se měření provádí pomocí odraženého paprsku, který se pohybuje rychlostí světla, je znát i naprosto minimální pohyb s měřícím zařízením. Z dokumentu BBC přitom vyplynulo, že rychlost může být změřena s rozdílem až třiceti mil za hodinu, což je v přepočtu téměř 50 km/hod. Pozorování a testy provedené BBC byly následně zopakovány reportéry Daily Mail s obdobnými výsledky. Při testech byla například změřena „rychlost“ zdi a to úctyhodných 33 mil za hodinu. V testech přitom lidarové zařízení dosahovalo špatných výsledků i při jeho používání v naprostém souladu s návodem výrobce. Více viz článek Daily Mail dostupný na: <http://www.dailymail.co.uk/news/article-365563/The-great-speed-gun-scandal.html>. K vadnému měření přitom nemusí dojít jenom při tzv. měření z ruky, neboť k slip effectu dojde i při automatickém měření na stativu. Stačí, aby se vozidlo pohybovalo vzhledem k lidarů jen pod drobným úhlem, a každý další vyslaný

paprsek se již odrazí od jiného místa na vozidle. Tuto skutečnost přitom reflektuje i návod k obsluze například k rychloměru LTI: Návod sice uvádí, že v takovém případě zařízení ukončí měření chybovým hlášením, z testů uváděných výše přitom jednoznačně vyplývá, že tomu tak není a slip effect nedokáže lidarové zařízení žádným způsobem rozpoznat.

Vzhledem k výše uvedenému navrhoval žalobce provést jako důkaz dokument BBC a zprávu Daily Mail, ze kterých vyplývá, že přesnost lidarových zařízení je sporná. Dále žalobce navrhoval, aby byl opatřen znalecký posudek, kterým bude prokázáno, že v projednávaném případě nedošlo ke vzniku slip effectu, který by měl vliv na výši změřených rychlostí. Konečně žalobce navrhoval provést vyšetřovací pokus s předmětným lidarovým měřicím zařízením, za přítomnosti osoby vyškolené k jeho použití, při kterém budou provedeny testy popisované v citovaném dokumentu BBC, čímž bude prokázáno, že ani toto předmětné měřicí zařízení není schopno slip effect zaznamenat a ukončit měření jako chybné. K demonstraci problému výše uvedeného efektu žalobce přikládá poslední video, na kterém je zaznamenáno změření rychlosti 88 mil za hodinu vozovce: <https://www.youtube.com/watch?v=wymJtq3IodU&index=2&list=PLpfzDgfe1mEz2A7NhtzkvKfQq3Nqm64rH> .

Žalobce si dále uvedl, že byla část kapoty vozidla policejní hlídky promáčklá. Nebral to jako podstatné zjištění, avšak poté, co byl seznámen s Manuálem k rychloměru, který byl použit pro měření, kde se dočetl, že nesmí být rychloměr vystaven otřesům, považuje za nezbytné toto zjištění uvést, neboť jde o podstatnou skutečnost, jež by mohla ovlivnit měření rychloměru. Z toho důvodu je žalobce přesvědčen o tom, že muselo dojít k poškození radarového zařízení, a proto mu byla naměřená vyšší rychlost, než jakou ve skutečnosti jel. Proto navrhuje, aby bylo přezkoušeno měřidlo dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii, který stanoví: „*Uživatel stanoveného měřidla je povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla.*“

Žalobce požadoval, aby po přezkoušení měřidla byl proveden důkaz čtením zkušebního protokolu a jeho porovnání s opatřením obecné povahy (které stanoví požadavky na přezkoušení), čímž bude prokázáno, zda měřicí zařízení bylo řádně přezkoušeno. Žalobce měl totiž pochybnosti o funkčnosti použitého rychloměru, a to zejména z toho důvodu, že bylo policejní vozidlo, kterým byl rychloměr přepravován, poškozeno a že byla kvalita snímku z měření nízká (fotografie byla přexponovaná) a absentovala záměrný kříž, ačkoli bylo v záběru i jiné vozidlo.

Závěrem žalobce namítal nepřezkoumatelnost uložené sankce. Správní orgán prvního stupně v neprospěch žalobce vyhodnotil to, že překročil maximální povolenou rychlost, dále pak, že byl údajný přestupek spáchán na hlavní silnici v době středního provozu a přihlédl také k jeho „řidičské minulosti“. Ve prospěch pak vyhodnotil, že žalobce jednal ve formě vědomé nedbalosti, že se dopustil nejnižšího překročení rychlosti (20 km/h, což je nejnižší možné překročení pro naplnění skutkové podstaty) a že svým jednáním nezpůsobil neodstranitelné následky. Žalobce k úvahám správního orgánu namítal, že vyšší překročení rychlosti je subsumováno již v samotné skutkové podstatě přestupku, přičemž je i rozpětí možné sankce vyšší, než u jiných přestupků. Samotné naplnění tedy skutkové podstaty přestupku tedy nelze klást žalobci k tíži, neboť by tímto postupem byla porušena zásada

zákazu dvojího přičítání. Dále bylo žalobci kladeno k tíži, že se údajného přestupku dopustil na ulici, která je frekventovanou a dle svědeckých výpovědí na ní byl v době spáchání přestupku střední provoz. Svědecké výpovědi žalobce zpochybnil výše v žalobě.

K „řidičské minulosti“ řidiče pak bylo dle žalobce nutno namítat, že správní orgán při ukládání sankce naprosto pominul institut zahlazení odsouzení. Dle rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55 *„je správní orgán při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení.“* Jelikož se dle trestního zákoníku zahlazuje odsouzení z trestných činů, za které byl uložen peněžitý trest, za jeden rok od vykonání trestu (zaplacení pokuty), má se i v řízení o přestupku hledět na přestupky spáchané 1 rok před rozhodováním správního orgánu jako na zahlazené. Správní orgán prvního stupně rozhodoval ke dni 14. 10. 2015. Dle záznamu z evidenční karty řidiče, jež je součástí spisového materiálu, byl ke dni rozhodování správního orgánu žalobce poslední přestupek spáchán dne 9. 9. 2014. Jelikož od vykonání trestu (uhrazení pokuty) uplynul více než jeden rok, byl tento přestupek včetně všech předešlých již zahlazen. Proto neměl správní orgán k žádnému z těchto přestupků přihlížet a nemohl tedy vyhodnotit EKŘ žalobce jako přitěžující okolnost. Jako polehčující okolnost vzal správní orgán to, že byl přestupek spáchán ve formě vědomé nedbalosti, že naměřenou rychlostí naplnil žalobce skutkovou podstatu o pouhý 1 km/h a že svým jednáním nezpůsobil žádné neodstranitelné následky. Nadto žalobce namítal, že v řízení nebylo zohledněno, jakým způsobem měřicí zařízení zaokrouhluje naměřenou rychlost (z uvedené rychlosti je zřejmé, že měřidlo rychlost zaokrouhluje, neboť byla rychlost určena v celých číslech, nikoli v desetinných). Pokud by rychloměr naměřil rychlost měřeného vozidla jako 52, 9 km/h, přičemž by tato rychlost byla zaokrouhlena směrem nahoru (obvykle se hodnota do 0,4 zaokrouhluje směrem dolů a od 0,5 směrem nahoru), bylo by toto zaokrouhlení žalobci k tíži a zakládalo by naplnění přísnější skutkové podstaty, ačkoli by po odečtení odchylky 3 km/h měla být naměřená rychlost stanovena jako 49, 9 km/h, nikoliv jako 50 km/h. Žalobce poukazoval na to, že aby byla naplněna skutková podstata přestupku, ze kterého byl uznán vinným, neboť mu byla naměřena hraniční rychlost, je nutné postavit na jisto, jakým způsobem měřicí zařízení zaokrouhluje naměřenou rychlost. V případě, že by žalobci byla naměřena rychlost ve výši 52, 5 – 52, 9 km/h, přičemž by byla tato rychlost automaticky přístrojem zaokrouhlena směrem nahoru, nedopustil by se z právního hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku, z něhož byl uznán vinným, nýbrž by se dopustil méně závažného porušení dopravních předpisů, což by mělo vliv na určení sankce. Pokud tedy shrneme výše uvedené důvody, na základě kterých správní orgán uložil výši sankce, při ukládání sankce nebyl dán žádný oprávněný důvod, proč uložit sankci ve vyšší výši, než v samotné spodní hranici, což by znamenalo poutu ve výši 2 500 Kč. Správní orgán však žalobci uložil pokutu ve výši 4 000 Kč. Žalobce byl přesvědčen o tom, že byla takto vysoká pokuta uložena proto, že byla během silniční kontroly od žalobce vybrána kauce ve výši 5 000 Kč. Jiný důvod pro navýšení pokuty není žalobci znám.

Žalobce v souvislosti s odůvodněním uložené sankce rovněž namítá, že ač zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost na vědomou a nevědomou, správní orgán toto rozlišování zákona ve svém rozhodnutí sice formálně reflektoval, avšak nezjistil stav věci v potřebném

rozsahu, když pouze opsal ustanovení zákona definující vědomou nedbalost, avšak jednání žalobce do této definice nedosadil. Správní orgán nepředložil žádné úvahy, jež by vedly k závěru, že žalobce jednal ve formě vědomé nedbalosti. Pokud však zákon o přestupcích výslovně rozlišuje nedbalost na vědomou a nevědomou, lze již systematickým výkladem bezpečně dovodit, že v řízení o přestupku má být zjištěna míra zavinění v rozsahu, aby bylo možné učinit jednoznačný závěr, zda byl přestupek spáchán z vědomé či nevědomé nedbalosti. Zjištění konkrétní míry zavinění pak má vliv zejména na výši uložené sankce, když v rámci její výměry má správní orgán povinnost přihlížet mj. k míře zavinění. Pokud správní orgán nezjistil míru v zavinění v podrobnostech, které vyžaduje zákon, nemohl ani zákonně vyměřit sankci, neboť při výměře sankce vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když zavinění je dle § 12 odst. 1 okolností přestupku, kterou je správní orgán při výměře sankce povinen vždy zohlednit. Pro nedostatek důvodů při ukládání sankce je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné. Jelikož se žalovaný žádným způsobem ke způsobu uložení sankce nevyjádřil, tedy rozhodnutí správního orgánu v této části nepřezkoumal, je i jeho rozhodnutí stiženo vadou a je nepřezkoumatelné.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že je pravdou, že Nejvyšší správní soud přijal závěr, že bodové hodnocení je určitým druhem sankce, avšak přestupkový zákon v současné době s bodovým hodnocením jako se sankcí nepočítá. Údaj o množství ukládaných bodů za jednotlivé přestupky závazně stanovuje příloha č. 1 k zákonu o silničním provozu.

Dále žalovaný uvedl, že v nyní posuzovaném případě bylo vedeno řízení toliko ve věci jednoho účastníka řízení, kdy nevedením společného řízení z důvodu nezahájení řízení o oznámeném přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (řízení vozidla při snížené schopnosti řídit vozidlo pro zranění ruky), nemá žádný negativní následek na práva žalobce v předmětném řízení. Žalovaný dále konstatoval, že jelikož k oběma jednáním muselo dojít případně jen v rámci jednoho skutku, tedy jednočinným souběhem, vytvořilo pravomocné rozhodnutí o přestupku žalobce dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona překážku věci rozhodnuté ve vztahu k případnému zahájení řízení o přestupku spočívajícím v řízení vozidla při snížené schopnosti řídit vozidlo pro zranění ruky, tedy řízení o tomto přestupku již ani nelze zahájit, natož ve věci rozhodnout. V daném případě je tak nedůvodné argumentovat možností dvojí úhrady nákladů správního řízení, neboť je s ohledem na překážku věci pravomocně rozhodnuté vyloučeno vedení dalšího řízení a uložení dalších nákladů řízení. V daném případě je taktéž nutno poznamenat, že správní orgán I. stupně není vázán rozsahem podezření z přestupků zjištěným Policií ČR, je na uvážení správní orgán I. stupně, zda a jaká porušení na základě podkladů shledá a jakou právní kvalifikaci protiprávního jednání provede. V daném případě tak zjevně správní orgán I. stupně neshledal žádné relevantní podklady pro závěr, že byl žalobce zraněn a jakého charakteru předmětné zranění bylo, tedy nebyl povinen zahajovat pro takové porušení řízení a vést jej jako společné o dvou přestupcích.

Žalovaný dále konstatoval, že se neztotožňuje se žalobcem ohledně

nepřezkoumatelnosti svého žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný nebyl vůbec povinen s ohledem na naprostou absenci odvolacích námitek se zabývat správností napadeného rozhodnutí a zabýval se tak jen zákonností napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, kdy neshledal žádných vad. Žalovaný dále konstatoval, že nebyl vůbec povinen hodnotit detailně podklady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy tyto byly však řádně tímto prvoinstančním správním orgánem hodnoceny a byly přijaty správné závěry. Žalovaný v rámci svého přezkoumání věci co do zákonnosti neshledal žádné rozpory ve spisové dokumentaci, které by měly vliv na správnost závěrů o spolehlivém zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný co do závěrů ohledně spolehlivého zjištění skutkového stavu věci v podrobnostech odkázal na své žalobou napadené rozhodnutí, kde se mimo jiné zabýval i tím, zda je řádně prokázáno, že dopravní značení snižující nejvyšší dovolenou rychlost v předmětném úseku na místě bylo osazeno a úsekem, pro který platilo snížení rychlosti, s ohledem na toto dopravní značení odvolatel projížděl, kdy shledal, že toto bylo řádně prokázáno. Žalovaný dále konstatoval, že skutečnost, že dopravní značení v předmětném úseku bylo, prokazuje nejen fotodokumentace dopravního značení, ale i výpovědi svědků policistů. Žalovaný poznamenal, že jelikož fotodokumentaci dopravního značení prováděla policistka R. (tato uvedla, že toto provedla před započítím měření rychlosti) je považováno za věrohodné toto její vyjádření. Skutečnost, že policista O. sdělil, že se domnívá, že fotodokumentace dopravního značení proběhla zřejmě až po provedení měření, nikterak nezpochybňuje vyjádření policistky R., neboť tato předmětnou činnost přímo realizovala, tedy je logické, že si předmětnou skutečnost bude lépe a přesněji pamatovat, než jiný policista, který fotodokumentaci neprováděl a zaobíral se jinou činností. V tomto tak není shledán zásadní rozpor mající vliv na věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Žalovaný uvedl, že je pro posouzení věci zcela irelevantní s ohledem na svědeckou výpověď policistky R., zda je na fotodokumentaci dopravního značení uveden datum pořízení či nikoli a věrohodnost fotodokumentace není z důvodu absence tohoto údaje s ohledem na svědeckou výpověď předmětné policistky jakkoli zpochybněna. Není tak žádných pochybností o tom, že odvolateli byla změřena rychlost policisty při průjezdu úsekem označeným dopravním značením snižujícím rychlost jízdy v obci, kdy tuto tak překročil nejméně o 20 km/hod. Žalovaný konstatoval, že není pravdou, že se na pořízené fotodokumentaci nenachází vozidlo žalobce, neboť toto bylo zadokumentováno a je součástí této fotodokumentace a dále bylo pořízeno foto z radaru, kde je totéž vozidlo žalobce řádně zachyceno a změřeno a je viditelné v daném místě dopravní značení typické při opravách komunikací. Žalovaný tak považoval za zcela vyvrácené jakési pozdější pořízení fotografií. Dále uvedl, že žalobcem pořízená mapa neposkytuje žádné relevantní podklady pro jakoukoli změnu přijatých závěrů. Žalovaný dále konstatoval, že neshledal ve výpovědích policistů žádné nesrovnalosti, které by mohly mít vliv na jejich věrohodnost. Z pořízené fotodokumentace nevyplývá, že by ve výhledu policistům muselo překážet ve výhledu, když policisté shodně uvádějí, že jim ve výhledu nic nebránilo a vozidlo po celou dobu pozorovali a toto nezastavilo až do chvíle zastavení ze strany policistů.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně dostal ust. § 3 správního řádu, neboť zjistil stav věci, o němž není důvodných pochybností, kdy žádné podstatné rozpory nebyly zjištěny. Žalovaný k absenci záměrného kříže uvádí, že je mu známo, že zobrazení záměrného kříže je na fotografiích z radaru MicroDigiCam možné (lze navolit stiskem tlačítka), není však nezbytně nutné a není taktéž podmínkou správnosti měření. V daném případě je sice na fotografii z radaru zcela vpravo vidět malý kousek zadní části jiného

vozidla (zřejmě trolejbusu), avšak toto vozidlo do snímku zasahuje jen minimálně a není zde žádných pochybností mimo jiné v návaznosti na výsledky svědků policistů o tom, že rychlost byla měřena vozidlu žalobce nikoli předmětnému trolejbusu, kdy navíc vozidlo žalobce je na snímku umístěno téměř celé. Žalovaný konstatoval, že zde není na místě s ohledem na snímek z radaru jakkoli zpochybňovat výpovědi svědků policistů, neboť tyto nejsou s pořízenou fotografií v rozporu, kdy jen stěží lze dovozovat rozpor z minimální části vozidla zachycené bez možnosti bližší identifikace v pravém rohu fotografie. Žalovaný a soud by, jak se domnívá žalovaný, neměl takovým požadavkům vyhovět mimo výše uvedené i z důvodu, že jde o dokazování zcela nadbytečné, kdy skutkový stav věci byl správním orgánem I. stupně spolehlivě zjištěn a navíc nejde o objektivní důkazy, které by mohly zpochybnit kalibraci a ověření předmětného rychloměru, neboť nejde o výstupy organizace způsobilé posoudit splnění metrologických podmínek. Žalovaný dále uváděl, že tvrzení žalobce ohledně údajně poškozeného policejního vozidla, je jen ničím nepodloženým holým tvrzením, které je považováno za účelové, kdy tímto tvrzením se žalobce zpochybnit relevantnost provedeného měření resp. Způsobilost předmětného rychloměru k měření z důvodu závady způsobené při převozu tohoto zařízení. Žalobce v daném případě neunesl břemeno svého tvrzení, když poškození policejního vozidla ani poškození předmětného rychloměru nijak neprokázal. Žalovaný dále konstatoval, že pokud zákon o metrologii umožňuje ze strany žalobce požádat o přezkoušení, pak toto mohl žalobce učinit kdykoli v průběhu řízení. Takto následně uplatněný požadavek již s ohledem na časový odstup je irelevantní, neboť nemůže prokázat stav předmětného rychloměru v době měření a o jeho způsobilosti k měření rychlosti vozidel v době zjištění žalobcova protiprávního jednání žádná pochybnost nevznikla. S ohledem na výše uvedené tak nelze dle názoru žalovaného vyhovět ani požadavku na čtení zkušebního protokolu a jeho porovnávání s opatřením obecné povahy.

Žalovaný považoval námitku nepřezkoumatelnosti uložené sankce za nedůvodnou. Žalovaný se domníval, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, proč přistoupil k uložení sankce pokuty v předmětné výměře. Neměl žádných důvodů zpochybňovat mimo jiné i s ohledem na vlastní místní znalost svědecké výpovědi svědků policistů ohledně frekventovanosti místa spáchání předmětného přestupku. Žalovaný se taktéž plně ztotožnil s polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi, které byly vzaty v potaz při rozhodování správního orgánu I. stupně. Žalovaný se domníval, že nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. K námitkám týkajícím se analogie se zahlazení odsouzení žalovaný uvádí, že důvodnou neshledává ani námitku odvolatele, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud při hodnocení osoby pachatele přihlížel k přestupkům spáchaným tři roky zpětně. Doba tří let vychází z obvyklé správní praxe, která byla posvěcena i Nejvyšším správním soudem, jenž z této doby rovněž vychází. V tomto směru lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015 - 42 ze dne 21. 1. 2016, v němž je mj. uvedeno: „Z tohoto výpisu vyplývá, že stěžovatel byl od roku 2010 do vydání výpisu dne 20. 8. 2013 v přestupkovém řízení pravomocně třikrát potrestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti dle § 125c písm. f) zákona o silničním provozu, jedenkrát za přestupek spáchaný jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) dle § 125c písm. k) zákona o silničním provozu, jedenkrát za užití vozidla, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jedenkrát za porušení povinnosti řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály,

dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jedenkrát za porušení povinnosti dát znamení o změně směru jízdy dle § 30 odst. 1 zákona o silničním provozu a povinnosti mít při snížené viditelnosti rozsvícena obrysová a potkávací nebo dálková světla dle § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu. Prvostupňový správní orgán odůvodnil výši sankce při horní hranici sankčního rozpětí (1.500 Kč až 2.500Kč) tím, že stěžovatel se dopouští porušování zákona o silničním provozu opakovaně. To je v kontextu výše uvedeného zcela legitimní úvaha. V právě posuzovaném případě se žalobce dopustil během své řidičské kariéry celkem sedmnácti přestupků, kdy v deseti případech šlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti a v posledních třech letech čtyř přestupků, ke kterým bylo přihlíženo, ve všech případech za překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což svědčí o nedostatku kázně v provozu na pozemních komunikacích, jakož i o skutečnosti, že předchozí ukládané sankce za druhově totožné přestupky nevedly k nápravě. Zmíněná tříletá doba na jedné straně zaručuje, že nebude přihlíženo k přestupkům, které s ohledem na dobu, kdy byly spáchány, již nemají valnou vypovídací schopnost ohledně současného přístupu řidiče k dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, na druhé straně poskytuje dostatečný prostor, aby bylo možno i s ohledem na obvyklou četnost dopravních kontrol a charakter dopravních přestupků zhodnotit, zda se odvolatel v minulosti dopouštěl přestupků a zda je tedy jeho jednání ojedinělým excesem nebo naopak obvyklým nešvarem. V tomto směru lze podle žalovaného odkázat např. na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 1/2015-46 ze dne 25. 1. 2016. Problematicke recidivy resp. k výkladu osoby pachatele v kontextu ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích se podrobně věnuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 35/2004 - 53 ze dne 25. 8. 2004 publikovaný ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V právě posuzovaném případě je zjevné, že žalobce má v posledních 3 letech evidovány 4 přestupky. Za dané situace tedy správní orgán nepochybil, když při ukládání sankce významně přihlédl ve smyslu § 12 odst. 1 téhož zákona k osobě pachatele coby osobě, která se opakovaně dopouští přestupků totožné skutkové podstaty. Co se týče žalobcovy argumentace analogií s institutem zahlazení v trestním řízení, zde je třeba konstatovat, že ani z žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 82/2010-55 nevyplývá, že by správní orgány při hodnocení osoby řidiče ve smyslu § 12 odst. 1 téhož zákona nemohly přihlížet při hodnocení osoby přestupce k přestupkům tři roky zpětně. V právě posuzovaném případě správní orgán I. stupně z evidenční karty řidiče dovodil, že nemůže na jednání žalobce pohlížet jako na ojedinělé pochybení, nýbrž jako na hrubou nekázeň v silničním provozu, kdy z předchozích sankcí si žalobce nevzal patřičné ponaučení. Tato skutečnost byla hodnocena v jeho neprospěch. Závěry správního orgánu I. stupně tedy nejsou v rozporu se závěry zmíněného rozsudku. Dále co se týče rozsudku č. j. 8 As 82/2010-55, je třeba konstatovat, že se Nejvyšší správní soud neztotožnil s tím, že správní orgány přihlížely k přestupkům více než 10 let starým, přičemž zavázal krajský soud, aby zvážil i zohlednění analogie s trestním řízením za situace, kdy stěžovatel se domáhal toho, že by nemělo být přihlíženo k přestupkům starším 3 let. Ani z tohoto rozsudku však nevyplývá nutnost užití striktní analogie, resp. lhůty 1 roku pro zahlazení. To ostatně dle žalovaného není ani možné, neboť k zahlazení trestného činu nedochází automaticky uplynutím zákonné lhůty, nýbrž na základě žádosti odsouzeného rozhodnutím soudu (viz. § 105 trestního zákoníku). Přestupkové právo však uvedený institut nezná, a proto správní orgány o zahlazení samostatně rozhodovat nemohou. Lhůta pro zahlazení odsouzení navíc počíná běžet vykonáním trestu, v případě přestupků je však v evidenční kartě evidována pouze

právní moc rozhodnutí, nikoliv to zda a kdy byla sankce vykonána. Doslovné uplatnění analogie by naopak vedlo k tomu, že by bylo nutné přihlížet např. i k 6 let starým banálním přestupkům za předpokladu, že by pokuta uložená za takovýto přestupek nebyla dobrovolně zaplacená a byla zdlouhavě vymáhána cestou exekuce. V případě každého jednotlivého přestupku by pak bylo nezbytné si vyžadovat údaje ohledně výkonu sankce. Z uvedeného je zřejmé, že striktní užití analogie zahlázení není možné, je proto na místě k institutu zahlázení přihlížet toliko přiměřeně se zohledněním specifík dopravních přestupků, které jsou zpravidla zjišťovány pouze policií při běžném dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Správní orgán I. stupně takto postupoval, když přihlížel k přestupkům spáchaným do 3 let. Ostatně při striktní analogii s trestním právem by nebylo možno přihlídnout k téměř žádným dopravním přestupkům, u nichž byla sankce pokuty vykonána, neboť dle § 69 trestního zákoníku platí, že na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za přečin spáchaný z nedbalosti, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile je trest vykonán nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno. Takováto úvaha by však vedla k absurdním závěrům v podobě faktické nemožnosti řádné aplikace ust. § 12 odst. 1 výše zmíněného zákona, minimálně co se hodnocení osoby pachatele týče.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem potencionálně tvrzené nesprávné zaokrouhlování naměřené rychlosti je ničím nepodložené spekulace. Žalovaný uvedl, že žalobce ani výslovně netvrdí, že by došlo k nesprávnému zaokrouhlení v jeho případě, toliko tvrdí, že toto je možné a mohlo to způsobit v jeho neprospěch nesprávnou právní kvalifikaci jeho protiprávního jednání, a tedy uložení nezákonně vysoké sankce. Žalovaný dále uvádí, že vzhledem ke spekulativní argumentaci není žádným způsobem zpochybněn zjištěný skutkový stav věci, kdy žalovaný nemá pochybností o tom, že žalobci byla naměřena rychlost jízdy 50 km/hod. po odečtení maximální možné odchylky měření, tedy žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu. Žalovaný se neztotožňuje se žalobcem, že pro uložení sankce ve vyšší jak nadpoloviční výměře pokuty nebyly splněny důvody, naopak se domnívá, že s ohledem na hodnocení žalobce jako osoby pachatele přestupku byl správní orgán I. stupně oprávněn uložit pokutu v ještě vyšší výměře, kdy že tak nepostupoval, bylo jen ve prospěch žalobce. Žalovaný v tomto odkázal na svou argumentaci výše, kde se zabýval nedoléhající argumentací žalobce analogií s institutem zahlázení odsouzení. Žalovaný dále konstatoval, že neshledal žádné důvody, pro něž by měl správní orgán účelově bez důvodu navyšovat výměru uložené pokuty jen z důvodu výše uložené kaucce. Naopak je z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, že s ohledem na neuložení maximální možné výměry pokuty správní orgán I. stupně přistoupil k vrácení částky v hodnotě 1000,- Kč z vybrané kaucce. Pokud tedy správní orgán I. stupně v souladu se zákonem zbylou část kaucce vrátil, není důvodu se domnívat, že výměru sankce pokuty cílil dle vybrané kaucce, naopak je z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i. stupně zřejmé, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně při ukládání sankce a při její výměře veden, kdy tyto úvahy má žalovaný za správné a zákonné a uloženou sankci tak nelze považovat za nepřiměřenou či nedostatečně odůvodněnou. Žalovaný též konstatoval, že úvahy správního orgánu I. stupně vyplývají z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým byl žalobce seznámen, tedy není důvodu se domnívat, že tyto úvahy žalobce nezná. K námitkám týkajícím se formy zavinění žalovaný uvedl, že v daném případě správní orgán I. stupně shledal u přestupku žalobce zavinění ve formě vědomé nedbalosti a nehodnotil pohnutku, neboť tato se u nedbalostního jednání nehodnotí a ani nebyla známa s ohledem na absenci

vyjádření žalobce ve správním řízení. Žalovaný konstatoval, že kdy tuto skutečnost použil ve prospěch žalobce při ukládání sankce. Plně se ztotožnil s odůvodněním formy zavinění ze strany správního orgánu I. stupně, neboť je zřejmé, že žalobce jako osoba odborně způsobilá (držitel řidičského oprávnění) věděla, že musí dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravním značením z důvodu dodržení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala, že tento objekt přestupku neohrozí či neporuší. Žalovaný toto odůvodnění považoval za zcela dostačující, byť stručné, kdy toto vyhodnocení formy zavinění nebylo užito v žalobcův neprospěch. Žalovaný se nedomníval, že by forma zavinění nebyla v tomto konkrétním případě řádně zjištěna, kdy k formě zavinění bylo řádně při odůvodnění ukládání sankce pokuty přihlédnuto ve prospěch společně s nízkým překročením rychlosti v rámci dané skutkové podstaty a nezpůsobením nevratného následku. Správní orgán I. stupně tedy v tomto dle názoru žalovaného žádným způsobem nepochybil a napadené rozhodnutí i co do výroku o uložení sankce je řádně přezkoumatelné. Žalovaný konstatoval, že není pravdou, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně co do uložení sankce nepřezkoumával, naopak i tímto se při přezkoumání zabýval a k tomuto konstatoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, kdy tímto závěrem je pokryto taktéž to, že nebyla shledána v odvolacím řízení na základě blanketního nedoplněného odvolání, byť k doplnění odvolání byl žalobce vyzván, žádná vada v rámci výše uložené sankce ani jejího odůvodnění. Žalovaný neměl povinnost se podrobně za absence námitek žalobce zabývat detailně jednotlivými přezkoumávanými skutečnostmi a k těmto se jednotlivě vyjadřovat.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 25. 6. 2015, úřední záznam ze dne 25. 6. 2015 a oznámení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu ze dne 7. 7. 2015, podle kterých se dne 25. 6. 2015 v 1014 hod. dopustil žalobce přestupku v obci Plzeň s osobním motorovým vozidlem značky Cadillac Escalade, s registrační značkou pro jedno použití P 168932 tím, že na vozovce ul. Rokycanská v Plzni, v úseku mezi křižovatkou Rokycanská x Jateční a křižovatkou Rokycanská x Revoluční, cca 140 metrů před křižovatkou Rokycanská x Revoluční, ve směru jízdy z centra města, jel s výše uvedeným motorovým vozidlem rychlostí po odečtení odchylky 50 km/h. V daném úseku pozemní komunikace byla v danou dobu nejvyšší povolená rychlost stanovena místní úpravou provozu na pozemních komunikacích, a to přenosnými svislými dopravními značkami B 20a, nejvyšší povolená rychlost, které stanovily nejvyšší rychlost na 30 km/h. Žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o 20 km/h.

S uložení blokované pokuty žalobce nesouhlasil a oznámení o přestupku odmítl podepsat.

Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru výrobní číslo UX 018180 s platností do 2. 4. 2016. Záznam z radaru zachycuje celé vozidlo uprostřed fotografie, kterým žalobce jel a s údaji o naměřené rychlosti, číslo snímku, vzdálenost měření 84,2 metrů, limit rychlosti 30 km/h a čas měření. Na místě přestupku byla pořízena fotodokumentace dopravního značení. Dále je ve správním spise založen výpis z evidenční karty řidiče ze dne

17. 7. 2015.

Při jednání dne 4. 9. 2015 byl zmocněnec žalobce seznámen se spisovou dokumentací a neměl k ní žádné výhrady. Při jednání byl dále v přítomnosti zmocněnce vyslechnut svědek D.T., který uváděl, že v předmětném období prováděl s kolegyní R. a kolegou O. měření rychlosti vozidel v Plzni na ulici Rokycanská, a to konkrétně za ulicí Jateční, kde v tu dobu byla snížena nejvyšší dovolená rychlost na 30km/h. Danou skutečnost ověřili při cestě na stanoviště, ze kterého bylo prováděno měření. Daného dne změřil kolega O. okolo 10 hodiny rychlost vozidla Cadillac, přičemž tato rychlost byla 53 km/h. Řidič, resp. žalobce na místě předložil svůj občanský průkaz a nesouhlasil s projednáním přestupku. Žalobce také uvedl, že se pokusí přestupek „zročit“ nebo jiným způsobem dosáhnout jeho nevyřešení. Dále svědek uvedl, že se předmětného dne nacházel s kolegy na stanovišti, kterým byl pravý jízdní pruh sloužící k odbočení do ulice Revoluční, který byl vyblokován kuželi z důvodu provádění jejich měření na vozovce Rokycanská v Plzni. Svědek se nacházel v blízkosti kolegy O., který obsluhoval radar. Po celou dobu měli všichni výhled na přenosné dopravní značení, které upravovalo nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na 30km/h. Vozidlo žalobce viděl svědek cca 130 m od rychloměru. Od doby změření rychlosti jízdy vozidla nebyla rozhodně žádná překážka, která by mu bránila ve výhledu. Vozidlo viděl svědek po celou dobu. V době měření nejelo žádné vozidlo, které by mohlo ovlivnit rychlost měření.

Svědkyně H.R. rovněž potvrdila, že prováděla se svými kolegy v předmětný den měření rychlosti v obci Plzeň na pozemní komunikaci ulice Rokycanská, mezi křižovatkami Jateční a Revoluční v úseku, kde byla snížena nejvyšší povolená rychlost na 30km/h. Byla zde měřena rychlost jízdy aut jedoucích z centra. Svědkyně po celou dobu sledovala provoz na uvedené komunikace v daném směru jízdy a zaregistrovala i vozidlo žalobce. Kolega po změření rychlosti jízdy vozidlo žalobce zastavil a s kolegou T. poté prováděli kontrolu. Na vozidlo žalobce měla svědkyně po celou dobu od změření a i před samotným změřením dobrý výhled, a to až následně do jeho zastavení. To, že se na místě nachází přenosné dopravní značení, viděla svědkyně se svými kolegy při jízdě na stanoviště. Ještě před započatím měření pořídila svědkyně jeho fotodokumentaci.

Po výpovědi svědkyně R. zmocněnec žalobce uvedl, že se k věci nebude vyjadřovat, a že tak učiní až po provedení výpovědi policisty O. Zmocněnec žalobce vzal na vědomí, že dne 13. 10. 2015 bude probíhat další ústní jednání, na kterém bude vyslechnut svědek O. Dále zmocněnec žalobce obdržel poučení o následcích nedostavení se žalobce nebo jeho zmocněnce na ústní jednání bez řádné, včasné a odůvodněné omluvy.

Při jednání dne 13. 10. 2015 (v nepřítomnosti žalobce) vypovídal svědek V.O. Uvedl, že předmětný den vykonával službu s kolegou T. a kolegyní R. V inkriminovanou dobu prováděl měření na Rokycanské ulici, a to v místech, kde byla rychlost omezena na 30 km/h. Silniční značení zkontroloval společně se svými kolegy při příjezdu. K provádění měření rychlosti měli přidělený silniční laserový MicroDigiCam LTI. Jedná se o radar, na kterém je proškolen. Radar byl umístěn na travnaté ploše po pravé straně Rokycanské ulice, ve směru jízdy z centra. Ze svého stanoviště viděl svědek na dopravní značení, které upravovalo rychlost na 30 km/h. Po nastavení radaru zahájil měření a okolo 10 hodiny bylo radarem změřeno vozidlo, které řídil žalobce. Jeho vozidlo prvně zaregistroval asi na 150m. Od doby

první zaregistrování přes zaměření a zastavení mu ve výhledu na vozidlo nic nebránilo.

Dne 14. 10. 2015 bylo vydání prvoinstanční rozhodnutí.

Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které ani na výzvu neodůvodnil.

V **žalobou napadeném rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu správnost rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán v rozsahu odvolacích námitek, jinak vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce neuvedl ani na výzvu, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá. V rámci přezkumu se odvolací orgán důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu v souladu s § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě důkazů tvořících ucelený řetězec vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, vyhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně tak podle žalovaného zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal důvodnou**.

Podle žalobce ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih (srov. příloha zák. č. 361/2000 Sb.). To je dle názoru žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že *„Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“*. Soud k tomu uvádí, že sice § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně § 11 odst. 1 taxativně vymezuje, že za přestupek lze uložit tyto sankce, a to napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz pobytu. Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, že bodový postih je trestem, ovšem dle jeho názoru nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. S ohledem na shora uvedené tak ani správní orgán I. stupně ani žalovaný nepochybili, když neuvedli ve výroku svých rozhodnutí bodový postih žalobce.

Tvrzení žalobce, že správní řízení o přestupku bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 20. 7. 2015, přičemž bylo zahájeno jen pro přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kdy přestupek spočívající v řízení vozidla za snížené zdravotní způsobilosti nebyl, ani postoupen jinému orgánu, ani projednán ve společném řízení, ani nebyl odložen ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 přestupkového zákona, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť mu nemohl být uložen úhrnný trest a nyní mu hrozí, že bude zahájeno druhé správní řízení, ve kterém bude nucen uhradit podruhé správní poplatek, považuje soud za nedůvodné. Soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, že správní orgán není vázán rozsahem podezření z přestupků zjištěním policií ČR, a je jen na jeho uvážení, zda shledá na základě podkladů porušení určité povinnosti či nikoliv a jakou právní kvalifikaci popřípadě takovému proti právnímu jednání přisoudí. V daném případě je nedůvodné taktéž argumentovat možností dvojí úhrady nákladů správního řízení, neboť k oběma jednáním, tedy k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (pro něž bylo zahájeno správní řízení) a k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona došlo jednočinným souběhem a pravomocné rozhodnutí o přestupku žalobce dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona vytvořilo překážku věci rozhodnuté ve vztahu k případnému zahájení řízení o přestupku spočívajícím v řízení vozidla při snížené schopnosti řídit vozidlo pro zranění ruky, tedy řízení o tomto přestupku již ani nelze zahájit.

K poukazu žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2014, č.j. 17 A 11/2014-51 soud uvádí, že na nyní projednávaný případ zcela nedopadá. V případě posuzovaném v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2014 dospěl soud k závěru o tom, že mělo být vedeno společné řízení ve věci dvou účastníků dopravní nehody, kdy jeho nevedením a projednáváním obou účastníků samostatně mohlo dojít k porušení práva účastníka na obhajobu, přičemž skutkový stav s ohledem na odlišné procesní postavení obou účastníků řízení nebyl spolehlivě zjištěn.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých úvah vyhodnotil žalovaný podklady obsažené ke spisu, nezabýval se rozpory ve spisovém materiálu a neodstranil nedostatky, jež představují důvodnou pochybnost o skutkovém stavu věci. Žalobce tvrdil, že bylo nutné ve správním řízení prokázat, že se na předmětném úseku fakticky nacházela značka omezující rychlost, že žalobce tuto značku měl upozorovat, a že byl změřen na úseku, kde byla rychlost omezena. Ani jedna z těchto podstatných okolností však zjištěna podle žalobce nebyla.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 29. 3. 2016, přestupek se stal dne 25. 6. 2015. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí tři čtvrtě roku od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do datové schránky doručeno oznámení o přestupku obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústnímu jednání na 4. 9. 2015. K

tomuto jednání se dostavil pouze zmocněnec žalobce, který byl seznámen s obsahem správního spisu a také vyrozuměn o dalším nařízeném ústním jednání na 13. 10. 2015. Zmocněnec žalobce se k obsahu správního spisu a k provedeným důkazům nevyjádřil a k dalšímu jednání se ani on, ani žalobce sám nedostavili. Tím se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslychanému svědkovi – zakročujícímu strážníku obecní policie O. Žalobce k věci ve správním řízení nevznesl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

To platí na prvním místě o tvrzení žalobce, že přiložená fotodokumentace neprokazuje, že byla značka omezující rychlost na předmětném úseku v den měření a v okamžiku, kdy žalobce projížděl, ani že žalobce tímto úsekem jel, že se na fotografiích nenachází vozidlo žalobce, že hlídce bránil ve výhledu na vozidlo žalobce bagr, že existují rozporu mezi svědeckými výpověďmi a pořízenou fotodokumentací, že z fotografie ze záznamu radaru není zřejmé, které vozidlo bylo měřeno. Soud má za to, že přestupkové jednání bylo prokázáno správními orgány bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu (zejména výsledky policistů, kteří potvrdili provedení identifikace přestupce standardními úkony), že v předmětném okamžiku řídil zaznamenané vozidlo žalobce, že v inkriminovanou dobu zkontrolovali a měli neustále na očích dopravní značení, které snižovalo rychlost v místě měření na 30 km/h, že měli vozidlo žalobce také stále na očích, a to jak před měřením, tak během měření a následně až do zastavení, přičemž jim po celou dobu nic nebránilo ve výhledu a současně byl opatřen dostatek důkazů (záznam přestupku z radaru, na jehož správnosti nic nemění ani skutečnost, že v jeho nepatrné části je vidět zadní část autobusu, dále pak fotokopie dokladů žalobce, fotografie místa přestupku a dopravního značení atd.) a jiných podkladů (např. oznámení o přestupku z 25. 6. 2015) prokazujících bez pochybností skutkový stav věci.

S ohledem na shora uvedené soud opětovně uvádí, že má za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Výpovědi zasahujících policistů má za věrohodné a v rozhodujících skutečnostech si korespondující. Pokud žalobce upozorňuje, že se výpovědi zasahujících policistů v některých pasážích liší, soud k tomu uvádí, že pokud by svědci vypovídali naprosto totožně, bez nepatrných odchylek, svědčilo by to spíše o jejich nevěrohodnosti a tendenci jejich výpovědí. Soud je toho názoru, že o věrohodnosti jejich výpovědí není pochyb.

Soud nešel na námitku žalobce, že neměla být akceptována omluva svědka O. z prvního nařízeného jednání, neboť nebyla dostatečně odůvodněna a správní orgán ji neměl přijmout. Žalobce dále argumentoval tím, že se dalšího jednání neúčastnil, ovšem tentokrát se svědek O. dostavil a byla provedena jeho svědecká výpověď, přičemž správní orgán nedal žalobci možnost, aby se k této výpovědi vyjádřil, čímž bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl řádně vyrozuměn o konání dalšího ústního jednání, jakož byl i poučen, za jakých podmínek může být výslech proveden v jeho nepřítomnosti. Dále byl také poučen (viz. str. 15 protokolu o ústním jednání ze dne 4. 9. 2015), že bude mít možnost se v závěru ústního jednání seznámit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s podklady řízení.

Tím, že se na ústní jednání nedostavil, připravil se sám o tuto možnost, avšak správním orgánem na svých právech nijak krácen nebyl.

K žalobcem tvrzené nemožnosti seznámit se se spisovou dokumentací a vyjádřit se k ní, neboť správní orgán nenařídil nový termín jednání, soud uvádí, že se nelze domáhat nařízení nového termínu jednání v případě, že omluva z jednání nebyla řádně odůvodněna, popř. nebyl prokázán důležitý důvod nepřítomnosti žalobce. Bylo věcí svobodného rozhodnutí žalobce, zda se jednání dne 13. 10. 2015 zúčastní osobně nebo v zastoupení anebo se ho neúčastní. Z obsahu předvolání k jednání vyplývá, že žalobce byl vyrozuměn o tom, že před vydáním rozhodnutí při jednání bude seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce před vydáním rozhodnutí, ač řádně poučen, s podklady rozhodnutí neseznámil, nelze klást k tíži správního orgánu. Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani to, že ústní jednání se dne 13. 10. 2015 konalo z důvodu, že se svědek O. z prvního jednání omluvil. Na omluvu svědka z jednání nejsou kladeny nároky jako na omluvu z jednání obviněného podle § 74 zákona o přestupcích. Správní orgán postupoval správně, když omluvu svědka přijal a nařídil další jednání ve věci, kde mohl být svědek vyslechnut. Takovýto postup byl i ve prospěch žalobce, kdy mu byla dána možnost klást svědkovi otázky nebo se k jeho výpovědi vyjádřit.

Není pravdivé ani tvrzení, že nebylo ve správním řízení řádně prokázáno ověření měřicího přístroje, neboť součástí správního spisu je platný ověřovací list k laserovému radaru a z ničeho nevyplývá a je pouhým účelovým a nepodloženým tvrzením žalobce, že obsluha rychloměru nepostupovala v souladu s návodem k obsluze a neprovedla měření řádně, a že v řízení nebylo prokázáno, že rychloměr měří rychlost vozidla, které se na snímku nachází z větší části, přičemž zejména pak v nyní projednávaném měření jsou na snímku dvě vozidla, když obě jsou viditelná jen z části. Soud k tomu uvádí, že má za dostatečně prokázané výpovědi zasahujících policistů, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze radaru, a to proškolenou osobou, kdy zároveň ze záznamu z radaru je jasně zřetelně patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kdy toto vozidlo je na snímku celé, snímek není přeexponován. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že na nepatrné části snímku se nachází zadní část autobusu.

Pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržené důkazy článkem DailyMail, videodokumentem BBC, vyšetřovacím pokusem a znaleckým posudkem, přezkoušením měřidla, čtením zkušebního protokolu a jeho porovnání s opatřením obecné povahy, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s výpověďmi policistů postačuje.

Tvrzení žalobce ohledně údajně poškozeného policejního vozidla, jakož i použití tempomatu ze strany žalobce, je dle názoru soud opět ničím nepodloženým tvrzením, které je považováno za účelové, kdy tímto tvrzením chce žalobce zpochybnit relevantnost provedeného měření resp. způsobilost předmětného rychloměru k měření z důvodu závady způsobené při převozu tohoto zařízení.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce měl a mohl vědět, že

se pohybuje v zastavěné části obce, v části, kde dochází ke stavebním úpravám a jako osoba disponující řidičským oprávněním měl a mohl vědět, že v daném místě byla snížena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/h.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně správně zohlednil jako okolnost žalobce obecně přitěžující, a to místo a čas spáchání přestupku, tj. že se žalobce dopustil přestupkového jednání v dopoledních hodinách pracovního dne v obci Plzeň na jedné z hlavních příjezdových komunikací do Plzně. Současně hodnotil i osobu žalobce, jakožto pachatele přestupku, kdy z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že má evidován celkem 17 přestupků a za poslední 3 roky se dopustil 4 přestupků na úseku dopravy, kdy ve všech případech šlo o nedovolené překročení rychlosti, což podle správního orgánu svědčilo o jeho nekázni a také v jeho neprospěch. Správní orgán se dle náhledu soudu též nedopustil porušení zásady dvojího přičítání, neboť k tíži žalobce, resp. mezi přitěžující okolnosti nepřičetl překročení rychlosti.

K námitkám týkajícím se analogie se zahlazením odsouzení soud konstatuje, že tuto námitku neshledává důvodnou, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud při hodnocení osoby pachatele přihlížel k přestupkům spáchaným tři roky zpětně. Doba tří let vychází z obvyklé správní praxe, která byla aprobována i Nejvyšším správním soudem, jenž z této doby rovněž vychází (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015 - 42 ze dne 21. 1. 2016)

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedení správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně